

SUE LYNN TAN

LEBRIS

We know
books

FIICA ZEITEI LUNII

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

Există multe legende despre mama mea. Unele spun că și-a trădat soțul, un mare războinic muritor, furându-i Elixirul Nemuririi pentru a deveni zeiță. Altele o prezintă drept o victimă nevinovată care a înghițit elixirul în încercarea de a-l apăra de hoți. Indiferent de povestea pe care o credeți, mama mea, Chang'e, a devenit nemuritoare. La fel s-a întâmplat și cu mine.

Îmi amintesc neclintirea căminului meu. Eram doar eu, mama și o slujnică devotată pe nume Ping'er, locuind pe lună. Trăiam într-un palat construit dintr-o piatră de un alb-strălucitor, cu coloane din sidex și cu un acoperiș cu marginile curbate, din argint pur. Vastele lui încăperi erau pline de mobile din lemn de scortişor, al cărui parfum picant plutea în aer. Ne înconjură o pădure de copaci osmanthus albi, cu un singur dafin în centru, care dădea semințe luminoase, ce sclipeau diafan. Nici vântul, nici păsările și nici măcar mâinile mele nu le puteau desprinde, pentru că se țineau de crengi cu aceeași tărie cu care se țin stelele pe cer.

Mama mea era o femeie blândă și iubitoare, dar ușor distantă, ca și când ar fi purtat povara unei dureri cumplite care-i amortise inima. În fiecare seară după ce aprindea lămpioanele care iluminau luna, ieșea pe balcon și privea lumea muritorilor de dedesubt. S-a întâmplat să mă trezesc chiar înaintea zorilor și să o găsesc tot acolo, cu ochii voalați de

amintiri. Nu am putut îndura tristețea de pe chipul ei și am cuprins-o în brațe, abia ajungându-i cu capul la brâu. La atingerea mea a tresărit, de parcă s-ar fi deșteptat dintr-un vis, după care mi-a mângâiat părul și m-a dus înapoi în camera mea. Tăcerea ei m-a neliniștit; mă temeam că o supărasem, deși rareori se întâmpla să-și piardă cumpătul. În cele din urmă, Ping'er a fost cea care mi-a explicat că mamei nu-i plăcea să fie deranjată în acele clipe.

— De ce? am întrebat eu.

— Mama ta a suferit o mare pierdere.

A ridicat mâna, pentru a-mi opri următoarea întrebare.

— Nu pot spune mai multe.

M-a îndurerat gândul la tristețea ei.

— Au trecut ani întregi. Oare mama își va reveni vreodată? Ping'er a tăcut un moment.

— Unele cicatrici ne sunt cioplite în oase – devin parte din noi și ne modelează viitorul.

Văzându-mi expresia mâhnită m-a legănat în brațele ei catifelate.

— Dar e mai puternică decât crezi, steluță. La fel ca tine.

În ciuda acestor umbre trecătoare, am fost fericită aici, deși mă sâcâia sentimentul dureros că ceva lipsea din viețile noastre. Oare sufeream de singurătate? Poate, dar nu aveam timp să mă gândesc la traiul meu solitar. În fiecare dimineață, mama îmi dădea lecții de scris și de citit. Fream tușul de piatră până când se forma o pastă neagră și lucioasă, după care mama mă învăța să scriu fiecare caracter cu mișcări line ale pensulei.

Cu toate că prețuiam timpul petrecut astfel cu mama, cel mai mult îmi plăceau lecțiile lui Ping'er. Eram mediocră la pictură și nu mă pricepeam deloc la broderii, dar nu avea importanță, pentru că mă îndrăgostisem de muzică. Ceva din felul în care prindeau formă melodiile îmi stârnea cumva în

inimă sentimente pe care încă nu le înțelegeam – indiferent dacă acestea curgeau din corzile pe care le ciupeam cu degetele sau din notele pe care le conturam pe buze. Neavând prieteni cu care să-mi ocup timpul, am ajuns în curând să stăpânesc fluierul și qinul – țitera cu șapte corzi –, întrecând priceperea lui Ping'er în numai câțiva ani. Cu ocazia aniversării mele de 15 ani, mama mi-a dăruit un fluier de jad mic și alb, pe care l-am purtat cu mine peste tot, într-o pungă de mătase atârnată de brâu. Era instrumentul meu preferat, tonul lui fiind atât de pur, încât până și păsările se înălțau până la lună ca să-l asculte, chiar dacă o parte din mine se gândea că veneau și pentru a o privi pe mama.

Uneori mă trezeam holbându-mă la ea, fermecată de trăsăturile perfecte ale chipului ei. Fața sa avea forma unei semințe de pepene și pielea îi strălucea cu un luciu ca de perlă. Sprâncenele delicate i se arcuiau deasupra ochilor migdalați și negri ca pana corbului, curbându-se ca două semiluni atunci când zâmbea. Ace de păr aurii îi sclipeau printre buclele întunecate, iar într-o parte avea prins un bujor roșu. Pe sub o robă albă și argintie, împodobită cu ciucuri de mătase și jad, purta un veșmânt albastru precum cerul amiezii. Uneori, noaptea, când stăteam întinsă în pat, căutam să le aud foșnirea blândă și adormeam ușor când știam că era în preajmă.

Ping'er m-a asigurat că semănam cu mama, dar parcă ar fi comparat o floare de prun cu una de lotus. Aveam pielea mai întunecată, ochii mai rotunzi și bărbia mai pronunțată, cu gropiță. Poate că semănam cu tatăl meu? Nu știam; nu-l întâlnisem niciodată.

Abia după mulți ani am înțeles că mama mea, care-mi ștergea lacrimile când cădeam și-mi îndrepta pensula când scriam, era Zeița Lunii. Muritorii o venerau, aducându-i ofrande cu ocazia fiecărui Festival de Toamnă – în ziua a cincii-

sprezecea a celei de-a opta luni din calendarul lunar – când lumina lunii era mai puternică decât oricând. În ziua aceea aprindeau bețișoare de tămâie pentru rugăciuni și preparau turte ale lunii, cu o umplutură savuroasă din pastă dulce de semințe de lotus și de ou de rață sărat, învelită într-o crustă fină de aluat. Copiii purtau lampioane strălucitoare sub formă de iepuri, păsări sau pești, simbolizând lumina lunii. În această singură zi din an ieșeam pe balcon și priveam lumea de dedesubt, inspirând parfumul de tămâie care se înălța spre cer în cinstea mamei.

Muritorii mă intrigau, pentru că mama privea spre lumea lor cu mult dor. Mă fascinau poveștile lor despre lupta pentru iubire, putere, supraviețuire – deși eu, în refugiul meu ocrotit, nu puteam înțelege asemenea intrigi. Citeam tot ce-mi cădea în mână, dar poveștile mele preferate erau cele cu războinici curajoși care înfruntau dușmani de temut pentru a-i proteja pe cei dragi.

Într-o bună zi, scotocind într-un morman de suluri în biblioteca noastră, ceva sclipitor mi-a atras atenția. Am scos cartea și inima mi-a tresărit când am descoperit că nu o mai citisem. Judecând după cusăturile grosolane cu care era legată, părea a fi o scriere a muritorilor. Coperta era atât de ștearsă, încât abia am distins ilustrația întruchipând un arcaș cu arcul său argintiu îndreptat spre zece sori de pe cer. Înăuntrul globurilor am observat trăsăturile subțiri ale unor pene. Nu, nu erau sori, ci păsări, strânse în mingi de foc. Am dus cartea în camera mea, strângându-i hârtia firavă la piept cu degete tremurătoare. M-am aruncat într-un fotoliu și am dat paginile cu nerăbdare, devorând cuvintele.

Începea precum multe alte povești eroice: o mare năpastă se abătuse asupra lumii muritorilor. Zece păsări ale soarelui se înălțaseră pe cer, pârjolind pământul și provocând multă suferință. Recoltele nu mai creșteau pe solul ars și râurile

sprezecea a celei de-a opta luni din calendarul lunar – când lumina lunii era mai puternică decât oricând. În ziua aceea aprindeau bețișoare de tămâie pentru rugăciuni și preparau turte ale lunii, cu o umplutură savuroasă din pastă dulce de semințe de lotus și de ou de rață sărat, învelită într-o crustă fină de aluat. Copiii purtau lampioane strălucitoare sub formă de iepuri, păsări sau pești, simbolizând lumina lunii. În această singură zi din an ieșeam pe balcon și priveam lumea de dedesubt, inspirând parfumul de tămâie care se înălța spre cer în cinstea mamei.

Muritorii mă intrigau, pentru că mama privea spre lumea lor cu mult dor. Mă fascinau poveștile lor despre lupta pentru iubire, putere, supraviețuire – deși eu, în refugiul meu ocrotit, nu puteam înțelege asemenea intrigi. Citeam tot ce-mi cădea în mână, dar poveștile mele preferate erau cele cu războinici curajoși care înfruntau dușmani de temut pentru a-i proteja pe cei dragi.

Într-o bună zi, scotocind într-un morman de suluri în biblioteca noastră, ceva sclipitor mi-a atras atenția. Am scos cartea și inima mi-a tresărit când am descoperit că nu o mai citisem. Judecând după cusăturile grosolane cu care era legată, părea a fi o scriere a muritorilor. Coperta era atât de ștearsă, încât abia am distins ilustrația întruchipând un arcaș cu arcul său argintiu îndreptat spre zece sori de pe cer. Înăuntrul globurilor am observat trăsăturile subțiri ale unor pene. Nu, nu erau sori, ci păsări, strânse în mingi de foc. Am dus cartea în camera mea, strângându-i hârtia firavă la piept cu degete tremurătoare. M-am aruncat într-un fotoliu și am dat paginile cu nerăbdare, devorând cuvintele.

Începea precum multe alte povești eroice: o mare năpastă se abătuse asupra lumii muritorilor. Zece păsări ale soarelui se înălțaseră pe cer, pârjolind pământul și provocând multă suferință. Recoltele nu mai creșteau pe solul ars și râurile

secate nu mai dădeau apă de băut. Se zvonea că zeii cerului ocroteau păsările și nimeni nu îndrăznea să înfrunte creaturi atât de puternice. Când orice speranță părea pierdută, un războinic neînfricat pe nume Houyi a pus mâna pe arcul său fermecat de gheață. A tras săgeți spre cer, ucigând nouă dintre păsările soarelui și lăsând una să lumineze pământul...

Cartea mi-a fost smulsă din mâini. Mama stătea în fața mea, cu obrajii înroșiți, respirând scurt și sacadat. M-a apucat de braț, înfigându-mi unghiile în carne.

— Ai citit cartea asta? a tipat ea.

Rareori se întâmpla ca mama să ridice glasul. M-am holbat la ea descumpănită, izbutind în cele din urmă să încuviințez din cap.

Mi-a dat drumul, așezându-se pe un scaun și ducându-și degetele la tâmplă. M-am întins spre ea, speriată că-mi va respinge cu mânie atingerea, dar mi-a cuprins mâinile într-ale ei, cu pielea rece ca gheața.

— Am greșit cu ceva? De ce nu pot să citesc cartea asta? am întrebat eu șovăitor.

Nu găsisem nimic neobișnuit în poveste.

Mama a tăcut atât de mult timp, încât am crezut că nu-mi auzise întrebarea. Când în sfârșit s-a întors spre mine, ochii ei străluceau mai viu decât stelele.

— Nu ai greșit cu nimic. Arcașul, Houyi... e tatăl tău.

Un fulger mi-a trecut prin minte și urechile mi-au țiuuit la auzul cuvintelor. În copilărie o întrebasem adesea despre tatăl meu. Dar, de fiecare dată, mama tăcuse, încruntându-se, până când, într-un final, am renunțat la întrebări. Ascundea multe secrete în inimă, pe care nu mi le împărtășise. Până acum.

— Tatăl meu?

Am simțit o gheară în piept când am pronunțat cuvintele.

A închis cartea și privirea i s-a oprit asupra copertii. De teamă că va pleca, am luat ibricul de porțelan și am umplut

o ceașcă pentru ea. Ceaiul era rece, dar l-a sorbit fără niciun reproș.

— Ne-am iubit în Tărâmul Muritorilor, a început ea să povestească, vorbind încet și domol. Te-a iubit și pe tine — chiar dinainte de a te naște. Și acum...

Cuvintele i s-au risipit și a clipit agitată.

Am luat-o de mână ca s-o liniștesc și ca să-i amintesc cu blândețe că încă eram acolo.

— Și acum, suntem despărțiți pe vecie.

Abia am mai putut gândi din cauza întrebărilor care mi-au năvălit în minte, a emoțiilor care mi-au străpuns trupul. De când mă știam, tatăl meu nu fusese mai mult decât o prezență fantomatică în mintea mea. Visasem de atâtea ori că stătea înaintea mea și că luam masa sau că ne plimbam împreună pe sub copacii înfloriți. De fiecare dată când mă trezeam, căldura din piept se risipea, lăsând în urmă un gol dureros. Astăzi aflasem în sfârșit numele tatălui meu și faptul că mă iubise.

Nu era de mirare că mama păruse abătută atâta vreme, închisă în propriile amintiri. Ce se întâmplase cu tatăl meu? Oare încă trăia în Tărâmul Muritorilor? Noi cum ajunseserăm aici? Dar mi-am stăvilat întrebările, în timp ce mama își ștergea lacrimile. Vai, cât de mult îmi doream să știu! Dar nu voiam s-o rănesc doar pentru a-mi satisface curiozitatea egoistă.

PENTRU NEMURITORI, TIMPUL ERA ca o ploaie ce se abate asupra oceanului nemărginit. Duceam o viață liniștită, plăcută și anii treceau ca săptămânile. Cine știe câte decenii s-ar fi scurs în felul ăsta, dacă viața mea n-ar fi fost aruncată în haos, ca o frunză smulsă de vânt de pe ramura sa?

Era o zi senină și soarele se revărsa prin fereastră. Am pus deoparte qinul meu lăcuit, închizând ochii pentru a mă

odihni. Așa cum se mai întâmplase înainte, crâmpeie argintii de lumină mi-au plutit în minte, îmbiindu-mă și îmboldindu-mă – întocmai cum parfumul copacilor osmanthus mă ademenea în pădure în fiecare dimineață. Am vrut să mă întind spre ele, dar mi-am amintit avertismentul sever al mamei.

„Nu te apropia de ele, Xingyin”, mă rugase ea speriată și palidă. „E prea periculos. Ai încredere în mine, vor dispărea.”

Atunci îi făcusem o promisiune, bătăindu-mă. Și, de-a lungul anilor, avusesem grijă să mă țin de cuvânt. De fiecare dată când mă ademenea vreo scânteiere argintie, îmi îndreptam hotărâtă gândul în altă parte – la un cântec sau la cartea citită recent –, până când mintea mi se limpezea și sclipirile se stingeau. Dar de fiecare dată devenea mai greu, luminile strălucind tot mai puternic, chemarea lor devenind tot mai îmbietoare. Nevoia de a mă întinde spre ele aproape că mă copleșea.

Cât de luminos scânteiau azi, de parcă mi-ar fi simțit hotărârea tot mai nesigură și agitația neastâmpărată din sânge. În ultima vreme mă simțisem astfel tot mai des și o parte din mine tânjea după... ceva fără nume. Poate după o schimbare. Dar aici nu se întâmpla niciodată nimic. Nimic nu se schimba.

Luminițele nu păreau primejdioase. Oare mama se înșela? Mă avertizase în nenumărate privințe, povățuindu-mă să mă abțin de la fapte atât de inofensive precum urcatul în copaci sau alergatul pe holuri, poate amintindu-și despre asemenea pericole din copilăria ei. M-am apropiat de lumina radioasă din mintea mea. Mai mult decât oricând. Ceva s-a agățat de mine, trăgându-mă înapoi – să fi fost frica sau sentimentul de vinovăție? Dar, cu o nechibzuință de-un moment, m-am smuls din ele ca dintr-o pânză de păianjen. Eram înaintea hăului, cu picioarele pe buza prăpastiei. Un curent mi-a străbătut venele

și soaptele mi-au năpădit urechile. Aplecându-mă în față, am întins mâna – moment în care strălucirea argintie s-a risipit precum stelele în zori.

Am deschis ochii larg, cu un tremur în simțuri. Nu am idee cât am stat așa, pierdută în transă. Prin fereastră, soarele serii împletea pe cer fire aurii și trandafirii. Entuziasmul îmi dispăruse; remușcărilor îmi apăsau stomacul ca o piatră. Încălcasem promisiunea făcută mamei. Și mai rău era că-mi doream s-o fac din nou. Luminițele acelea nu erau periculoase, făceau parte din mine – înțelesesem asta cu o limpezime surprinzătoare. De ce mă avertizase în legătură cu ele? *O voi întreba*, am hotărât eu, ridicându-mă în picioare. *Sunt mare acum, poate să-mi spună.*

Fix când am ajuns la intrare, o energie ciudată a vibrat în aer și pielea mi s-a făcut de găină. Aure de nemuritor – necunoscută mie – alunecând și amestecându-se ca norii de pe cer. Nu puteam ghici câte erau, dar una parcă ardea mai intens decât celelalte, mult mai puternică decât a mamei și a lui Ping'er.

Cine venise?

Când am deschis ușile valvârtej, mama a dat buzna în cameră. Am dat înapoi, împleticindu-mă și lovindu-mă de un scaun. Oare aflase ce făcusem? Venise ca să mă certe?

Am plecat capul.

— Îmi pare rău, mamă. Luminile...

M-a apucat de umeri.

— Lasă asta, Xingyin. A sosit un musafir. Nu trebuie să afle că ești aici. Că ești fata mea.

Inima mi-a zvâcnit la gândul că aș putea cunoaște pe cineva nou. Apoi i-am înțeles cuvintele – precum și tonul vocii – și entuziasmul mi-a pierit întocmai cum ai mototoli o coală de hârtie.

— Nu vrei să-ți cunosc prietenii?

A luat mâinile de pe mine și trăsăturile chipului i s-au înăsprit până când au părut cioplite în marmură.

— Nu e o prietenă. E împărăteasa Regatului Celest. Nu știe de tine, nimeni nu știe. Și nu trebuie să te găsească!

Cuvintele ei - care s-au revărsat vijelios - m-au speriat, în ciuda entuziasmului care mi s-a aprins în inimă. Citisem că Regatul Celest era cel mai mareț dintre cele opt ținuturi ale nemuritorilor, adăpostit în inima tărâmului nostru ca o lacrimă de preț. Împăratul și împărăteasa locuiau într-un palat care plutea pe nori, din care stăpâneau asupra celeștilor și a muritorilor și orânduiau soarele, luna și stelele. De atât de multă vreme, de când locuiam aici, nu binevoiseră niciodată să ne viziteze căminul îndepărtat, deci de ce o făceau acum?

Și de ce trebuia să mă ascund?

Un tremur ciudat din adâncul stomacului mi-a împrăștiat fire de gheață în piept.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat eu, sperând că va nega. Mi-a mângâiat obrazul cu blândețe.

— Îți voi explica totul mai târziu. Deocamdată, rămâi în camera ta și nu face niciun zgomot.

Am încuviințat din cap și a plecat, închizând ușile în urma ei. Abia atunci mi-am dat seama că mama nu-mi răspunsese la întrebare. Am deschis o carte, lăsând-o la o parte după ce am citit același rând de trei ori. Am ciupit cu degetele o coardă de qin, dar imediat am apăsat-o ca să-i înăbuș sunetul. Privind ușile închise, m-a cuprins o curiozitate înflăcărată, care mi-a mistuit spaima. M-am dus încet la ele, deschizându-le numai puțin. Voiam să arunc o singură privire la împărăteasă, după care aveam să mă întorc în cameră. Când aș mai fi avut ocazia s-o văd pe una dintre cele mai puternice nemuritoare din lume? Și poate că purta pe cap Coroana Phoenixului, despre care se spunea că ar fi fost făurită din pene de aur pur și că ar fi fost împodobită cu o sută de perle luminoase.

Silențioasă ca o umbră, am traversat pe vârfuri coridorul lung dintre camera mea și Sala de Argint a Armoniei, cea mai fastuoasă încăpere din Palatul Luminii Pure, căminul nostru, cu a sa podea de marmură și ale sale lampioane de jad și draperii de mătase. Coloane de lemn fixate în socluri de argint bogat ornamentate insuflau puțină căldură acestei eleganțe imaculate. Aici îmi închipuisem întotdeauna că vom primi musafiri, deși nu mai avusesem niciunul până acum.

Imediat după colț am auzit o voce catifelată. Am ciulit urechile.

— Chang'e, cum îți mai merge?

Întrebarea amabilă a Împărătesei Celeste m-a surprins. Nu părea din cale afară de înspăimântătoare.

— Bine, Majestatea Voastră Celestă. Vă mulțumesc pentru grija pe care mi-o purtați.

Vocea mamei era nefiresc de veselă.

O tăcere scurtă a urmat acestui schimb de amabilități. Ghemuindu-mă lângă perete, am întins gâtul ca să privesc în sală. Mama îngenunchea pe podea, cu capul plecat până jos, iar în fața sa, așezată chiar în scaunul ei, trebuia să fi stat Împărăteasa Celestă.

Nu purta coroană, ci o năframă complicată alcătuită din frunze și flori incrustate cu nestemate care zornăiau când se mișca. În timp ce mă holbam la ea – vrăjită –, un boboc s-a deschis, transformându-se într-o floare de orhidee din ametist. În vârfurile degetelor îi sclipeau teci ascuțite din aur, curbate precum ghearele unui șoim. Broderia argintie a robei sale violet reflecta lumina tot mai firavă care se revărsa prin ferestre. Spre deosebire de aura delicată și calmă a mamei, a ei era puternică, pulsând de căldură. Era strălucitoare, dar buzele ei lucioase, care contrastau cu tonul alb al pielii, m-au dus cu gândul la sângele proaspăt vărsat pe zăpadă.